

Любовта - смисъл на човешкото съществуване

Човек винаги е нещо повече от това, което може да научи за себе си и това е така, понеже онова, от което Е е необятно. Благодарение на любовта, която е извечното желание и стремеж към пълнота, ние осъществяваме търсенето на нещо повече в знанието за нас - хората, в търсенето на нещо повече в значението на човешкото. Човек е част от света, който е съвкупност от отношения, пораждащи се едни от други до безкрайна необятност. Тя може да бъде обхвана само от подобна на нея безкрайна необятност от отношения, каквато е Любовта.

Сега сме поставени в ситуация на отчуждаване на човека от човека, от действителността, от другите, та дори и от себе си. Съвременната цивилизация все повече ни захвърля в ситуация на крайна отчужденост, въпреки че сме в битие изградено от множество полета на разностранно комуникативно обменяне. Сякаш пространството, в което общуваме е безплътнo и отчуждено. Отношенията ни са по-скоро игрови и интерпретативни, някак симулирани?! Новата парадигма за гледане на света измества Субект-Субект и Субект-Обектните отношения със Субект-Мрежови. Хората все повече се страхуват да обичат. Настъпила е криза в човешките души, а от там и във взаимоотношенията им с другите. Спасението от тази пагубност се състои в обръщането към обективните човешки ценности...

Любовта и смъртта

През целият си живот се борим с отчуждението и самотата, за да прогоним и победим страховете в нас, но как да се справим с онази крайна отчужденост от Живота - Смъртта, към която неизменно сме се отправили още от мига на раждането си? Всъщност само от гледна точка на смъртта човек осъзнава нуждата си от житейските ценности. Поставен в индивидуалната гранична ситуация между раждането и смъртта, човек има свободната воля да открие и утвърди смисълът на живота си. Преходът между животът и смъртта се осмисля от формите на любовта. Преходът от живота към смъртта не е по-неестествен от протичането на живота към смъртта. Промеждутъкът между двете е само един миг, за който обаче се тревожим цял живот.

Когато мислим за смъртта, неизменно си задаваме въпроси за живота и неговите стойности. Изведнъж разбираме, че си е струвало да живеем само ако сме обичали и сме били обичани! Ако обичаме, сме и готови да умрем за любовта си. Ако сме обичали, можем да умрем с мисълта за любимият човек, защото дори в смъртта си последно се борим със самотата си. Ако умеем да обичаме, ще умеем и да умираме спокойно. Любовта е необходима за осмислянето на човешкото съществуване толкова, колкото и за преживяването и приемането на необходимия му емпиричен край - Смъртта.

Без смъртта човек престава да бъде субект от човешката история. Съзнанието, което имаме за крайността си ни обособява, придава ни уникалност. Съзнавайки неизбежността на смъртта се създаваме като личности. Немислимо е да отхвърлим смъртта от битието си, понеже тя е част от живота, можем само да изберем как да я приемем, защото със самото си съществуване ние вече я утвърждаваме. Въпросът е в това дали да я изберем като крайна крайност или да я актуализираме като безкрайно осъществяваща се крайност в илюзорното битие от безкрайността. С приемането на смъртта безусловно утвърждаваме живота, такъв какъвто е. „ Защото „Смъртта на един е корелатив на раждането на друг, което тя обявява е на което тя е условие”